

Magické pokračovanie série o Havraních chlapcoch!

MAGGIE STIEFVATER

SKROTENIE JASTRABA

SNOVÁ TRILÓGIA I

SKROTENIE JASTRABA

MAGGIE STIEFVATER

je autorka týchto kníh:

HAVRANÍ CYKLUS

Havraní chlapci

Zlodeji snov

Traja spáči

Havraní kráľ

ZÁZRAKY PADLÝCH SVÄTÝCH

KRVAVÉ PRETEKY

MAGGIE STIEFVATER

SKROTENIE
JASTRABA

slovar

Copyright © 2019 by Maggie Stiefvater

Jacket art © 2019 by Matt Griffin

Jacket design by Christopher Stengel

All rights reserved

Published by arrangement with Scholastic Inc.,

557 Broadway, New York, NY 10012, USA.

Translation © Gabriela Patkolová 2021

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2021

ISBN 978-80-556-5257-3

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu

Maggie Stiefvater – The Dreamer Trilogy, Book 1: Call Down the Hawk, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Scholastic Press, an imprint of Scholastic Inc., v roku 2019, preložila Gabriela Patkolová.

Úryvok z básne *Jastrab* od Williama Butlera Yeatsa

preložila Jana Kantorová-Báliková

Zodpovedná redaktorka Monika Haburajová

Editorka Dana Brezňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2021.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovar.sk

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným odporúčaním pre konečných predajcov.

*mágom, ktorí ma prebudili
z tisícročného spánku*

*„Na zápästie ti nesadnem,
neuväzní ma čiapočka či klieka,
keď hrdosť našiel som,
aj v divých mračnách lietať viem,
hmla ustupuje, mizne všetka
vysoko nad lesom.“*

– WILLIAM BUTLER YEATS,
„JASTRAB“

*Ak je občasné snívanie nebezpečné, liekom nie je
snívať menej, ale snívať viac, snívať neustále.*

– MARCEL PROUST,
HLADANIE STRATENÉHO ČASU, ZV. II

Ste si istí, že dlážka nemôže byť zároveň stropom?

– M. C. ESCHER,
„O ŽIVOTE GRAFICKÉHO UMELECA“

PREDSLOV

Toto je príbeh o bratoch Lynchovcoch.

Boli traja, a ak vám nesadol jeden, skúsili ste ďalšieho, lebo možno by vám bol po chuti práve ten, ktorého iní považovali za príliš trpkého alebo priveľmi sladkého. Bratia Lynchovci, siroty. Každý jeden sformovaný snami, tak alebo onak. Príťažliví diabli, jeden ako druhý.

Navzájom na seba dávali pozor. Ich matka Aurora sa rozlúčila so svetom ako zomierajúce sny. Strašlivo. Nevinne. Znenazdajky. Ich otca Nialla zahubili či zavraždili, pričom uhol pohľadu závisí od toho, nakoľko ste ho považovali za človeka. Žili ešte nejakí iní Lynchovci? Nepravdepodobné. Všetko nasvedčuje tomu, že Lynchovci boli veľmi dobrí v umieraní.

Sny nie sú najbezpečnejšími základmi, na ktorých by si mal človek vybudovať bytie.

Bratia Lynchovci prežili drvivú časť života v ohrození, preto si každý z nich vyvinul vlastný obranný mechanizmus, ako sa s tým vyrovnáť. Najstarší Declan sa usiloval zostať v bezpečí tým, že sa robil neobyčajne nezaujímavým. Išlo mu to skvele. Všade a bez výnimky – v škole, na krúžkoch, počas rande – siahal po tej najnudnejšej možnosti. Mal na to dar. Niektoré druhy fádnosti totiž naznačujú, že ich nositeľ by kdesi hlboko vo vnútri mohol byť v skutočnosti vrtošivý a prazvláštny človek, ibaže Declan si dal záležať na tom, aby budil dojem, že v sebe ukrýva už iba vlastnú nudnejšiu verziu. Nebol neviditeľný, lebo aj nenápadnosť oplýva istým šarmom, tajomnom. Bol jednoducho *nevýrazný*. Študoval na univerzite, stážoval u politika a žil ako typický dvadsaťjedenročný mladík,

ktorý má celý život pred sebou, na čo sa jednoducho zabúda-
lo. On bol ľahko zabudnuteľný.

Matthew, benjamín rodiny, sa nechal unášať do bezpečia tým, že bol nevšedne milý, rozkošne vtipný, poddajný a láskavý. Mal rád život a vôbec nie ironicky. Smial sa na žartíkoch a jeho nadávky zneli, akoby vám žehnal. Matthew dokonca roztomilo aj vyzeral. Zo zlatovlasého anjelika vyrástol plavovlasý sedemnásťročný adonis. Tá jeho presladená dobro-
srdečnosť by bola neznesiteľná, ak by zároveň nebol príšer-
ne neporiadny jedák, totálny flákač, keď išlo o školu, a nebyť
faktu, že nebol práve najbystrejší. Matthewa Lyncha by každý
najradšej objal a on sa rád nechal.

Ronan, prostredný z bratov, zostával v bezpečí tak, že na-
háňal neobyčajnú hrôzu. Rovnako ako jeho bratia chodil pra-
videlne do kostola, hoci väčšina veriacich ho podozrievala, že
hrá skôr za opačný tím. Obliekal sa ako na pohreb a jeho milá-
čikom bol havran. Hlavu si holil na koleno a chrbát mal pote-
tovaný pazúrmí a tesákmi. Tváril sa kyslo a veľa toho nenaho-
voril. Slová tasil sťa dýky, iskrivé, ostré a nepríjemne bodavé.
Oči mal modré a modré oči sú vo všeobecnosti považované za
pekné, no tie jeho neboli. Neboli nevädzové, blankytné, svet-
lomodré, indigové ani azúrové. Boli ako ľad, búrka, podchla-
denie, neodvratná smrť. Z celého jeho výzoru priam kričalo,
že vám ukradne peňaženku alebo sotí dieťa na zem. Na svoje
priezvisko bol hrdý a pristalo mu. Aj pery mal večne skrúte-
né, akoby sa tým práve pochválil.

Bratia Lynchovci ukrývali mnoho tajomstiev.

Declan bol zberateľom nádherne príznačných fráz, čo nik-
dy na verejnosti nepoužíval, a oplýval charakteristickým žia-
rivým úsmevom, ktorý ešte nikto nevidel. Matthew mal faloš-
ný rodný list a nijaké odtlačky prstov. Občas, keď pripustil,
aby sa mu myšlienky rozutekali, zistil, že kráča v dokonale
rovnej línii. K čomu? Od čoho? To bolo hádankou aj preňho.

Ronanove tajomstvá boli najnebezpečnejšie. Podobne ako mnohé z nevýslovných záhad sa dedili z generácie na generáciu – v tomto prípade z otca na syna. Pre Ronana Lyncha to malo svetlé aj temné stránky. Dobré na tom bolo, že občas, keď zaspal a čosi sa mu prisnilo, prebudil sa spolu s tým. Zlé bolo, že niekedy, keď zadriemal a o niečom sníval, zobudil sa spoločne s tým. Monštrá i stroje, počasie aj želania, hrôzy a lesy.

Sny nie sú najbezpečnejšími základmi, na ktorých by si mal človek vybudovať bytie.

Po smrti rodičov sa bratia Lynchovci vyhýbali problémom. Declan sa stiahol z biznisu so snami a zapísal sa na školu, aby získal asi ten najnudnejší možný titul z politológie. Ronan udržiaval svoje hry s nočnými morami pod pokrievkou na rodinnej farme na virgínskom vidieku najlepšie, ako vedel. A Matthew – no, Matthew si musel dávať pozor iba na to, aby sa náhodou nezatúlal.

Declan bol čoraz nudnejší a Ronan čoraz znudenejší. Matthew sa snažil držať svoje nohy na uzde, aby ho nezaviedli tam, kde tomu nebude rozumieť.

Všetci chceli od života čosi viac.

Skôr či neskôr sa jeden z nich musel utrhnúť z reťaze. Niall bol divoký zlodej snov z Belfastu s túlavými topánkami a Aurora bola zlatistý sen s odrazom nekonečnej oblohy v očiach. Ich synovia boli stvorení pre chaos.

Október bol štipľavý a prudký, bolo to jedno z tých nervóznych období, ktoré vám vlezú pod kožu, až vám brní. Od začiatku jesenného semestra ubehli dva mesiace. Stromy boli odmerané a skúpe, usychajúce listy prelietavé. V noci zima skučala okolo dverí, kým ju drevo v krboch nezahnilo na ďalších pár hodín.

V tomto októbri sa dalo do pohybu ešte voľačo. Čosi rozpínavé, nadúvajúce sa, pulzujúce. Niečo doposiaľ nepoznané. Neskôr to získa meno, ale nateraz to len rozčerilo hladiny

všetkého neprirodzeného, čoho sa dotklo. Bratia Lynchovci neboli výnimka.

Prvý podľahol Declan.

Kým bol najmladší z bratov v škole a prostredný brat trucoval na rodinnej farme, Declan otvoril zásuvku v spálni a vylovil útržok papiera s telefónnym číslom. Už pri pohľade naň sa mu rozbúšilo srdce. Mal ho roztrhať, ale on ho namiesto toho vyťukal do mobilu.

„Lynchov chlapec?“ zamrmľal hlas na druhom konci linky.

„Áno,“ odpovedal skrátka, „chcem ten kľúč.“ Potom zložil.

O telefonáte nepovedal nikomu, ani svojim bratom. Čo už zaváži jedno malé tajomstvo navyše v živote, ktorý je ich plný, pomyslel si.

Nuda a tajnosti, to je výbušná kombinácia.

Niečo určite zhorí.

I

Všemožní tvorovia upadali do spánku.

Mačka to poňala najdramatickejšie. Nádherné zviera, ak ste mali radi mačky. Lúbezná tvárička s dlhým kožúškom hebkým ako bavlna. Ten druh, u ktorého máte pocit, že sa rozpustí na karamel. Škvritná, čo by za normálnych okolností znamenalo, že rozhodne nešlo o bezpohlavného tvora, ale *ju*. Strakatosť ste museli zdediť z dvoch chromozómov *X*, ale tu, v tomto spanilom vidieckom domčeku, o ktorom takmer nikto nevedel, toto pravidlo možno neplatiť. Tu vládli iné zákony než tie vedecké. Strakaňa napokon vôbec nemusela byť mačka. Mala iba mačaciu formu, ale to zvykli mať aj narodeninové torty.

Sledovala ich, ako ho zabili.

Volal sa Caomhán Browne. Vlastne sa tak volá stále. Rovnako ako dobré čizmy, aj mená prežili tých, čo ich nosili. Bolo im povedané, že je nebezpečný, on však po nich hodil všetko s výnimkou toho, čoho sa báli. Stolček. Kypré vyblednuté kvetinové kreslo. Štós dizajnerských časopisov. Neveľký plochý televízor. Ramsayho dokonca pobodal krucifixom zo steny na chodbe. Ramsay sa na tom rehotal, keď ho bodal. *Kristova noha*, vykrikoval.

Jedna zo žien mala obuté chutnučné vysoké čizmy z jahňacej usne, ktoré boli teraz zababrané od neveriteľného množstva krvi. Ďalší z mužov bol zasa náchylný na migrény a cítil, ako mu miestna snová mágia zapaluje iskričky aury po okrajoch zorného poľa.

Lock, Ramsay, Nikolenková a Farooq-Laneová zahnali Browna aj mačku do kuchynského kúta so zníženým stropom,

typickým pre írské chatrče. Brownovi nezostalo v dosahu nič okrem ozdobnej sušenej metličky na stene a mačky. Drobná metla bola nepoužiteľná dokonca aj na zametanie, ale zviera by mohlo mať žiadaný účinok, ak sa hodí poriadne. Lenže tých, čo sú stavaní na to, aby mačku vymrštili do vzduchu správnym spôsobom, je málo a Browne k nim rozhodne nepatrí. Aj preto bolo vidno, ako si uvedomil, že na to nemá, a vzdal to.

„Prosím, nezabíjajte stromy,“ hlesol.

Zastrelili ho. Niekoľkokrát. Chyby boli drahé a guľky lacné.

Strakaňa mala šťastie, že nezastrelili aj ju, keď sa skrčila za Brownom. Guľky prevrtajú všetko, na to slúžia. Mačku však krv iba postriekala. Vzápätí sa jej z hrdla vydralo neprirodzené zúrivé zamraučanie. Naježila chvost, zdurila bavlnený kožuch a vymrštila sa priamo na nich, lebo buďte si istí, že Venov diagram o mačkách a ľuďoch, ktorí dokážu hádzať tieto domáce šelmy, je vlastne kruh.

Na krátky okamih hrozilo, že jeden z nich s najväčšou pravdepodobnosťou skončí so zvieracími pazúrami v tvári, no vtom Brownom naposledy šklblo a jeho telo zmeravelo.

Mačka sa sklátila na zem.

Zvuk, aký vydá telo pri dopade na dlážku, sa nedá zameňovať s ničím; mnohoraké *ompf* bezvládneho mäsa a kostí nedokáže napodobniť nič. Škvrnitá vydala presne tento zvuk a tiež zostala nehybne ležať. Ibaže na rozdiel od Browna, jej hrudník sa naďalej dvíhal a klesal, dvíhal a klesal, dvíhal a klesal.

Zaspala. Nezvrátiteľne, neprirodzene, naskrz.

„To je vážne choré,“ zamrmlal Ramsay.

Cez okno nad malým bielym drezom ste dovideli na tmavozelené pole a o čosi bližšie na tri zarastené poníky v rozdupanom blate pri bráničke. Opierajúc sa jeden o druhého ako ospalí spoločníci, klesli na kolená. Párik kôz spýtavo zamečal a zosunul sa na zem po vzore drobných žrebčov. Sliepky

tam boli tiež, ale tie už spali, mäkké viacfarebné hrbolčeky roztrúsené po trávniku.

Caomhán Browne bol tým, čo Prostredníci nazývali Zed. Byť Zedom znamenalo, že niekedy, keď sa im v spánku snívalo, prebudili sa aj s vecou, o ktorej snívali. Mačka, ako sa dalo čakať, nebola skutočná. Bola to vec v tvare mačky vylovená z Brownej hlavy. A ako všetky jeho živé sny, ak bol mŕtvy on, ani ona nemohla zostať pri vedomí.

„Poznačte si čas smrti do protokolu,“ pripomenula Nikolenková.

Všetci upriamili pozornosť na svoju korisť, respektíve obeť – podľa toho, nakoľko ste ho považovali za človeka. Farooq-Laneová vytiahla mobil a natukala doň poznámku.

Potom šli pohľadať toho druhého Zeda.

Nad hlavami im plávali tmavé oblaky, ktoré tienili vršky zvažujúcich sa kopcov. Malú farmu Kerryovcov lemoval menší lesík, pokrytý súvislou vrstvou hustého machu. Bol nádherný, ale vzduch uprostred stromov bzučal ešte hlasnejšie ako v domčeku. Nešlo o to, že by sa v tej atmosfére nedalo dýchať. Skôr nedokázali uvažovať. Alebo premýšľali až príliš. Všetci začali pociťovať miernu nervozitu, lebo tu vonku pôsobili hrozby skutočnejšie.

Ten druhý Zed sa ani nepokúšal schovať. Lock ho našiel sedieť v záhybe machom obrasteného stromu. Na tvári mal znepokojivo prázdny výraz.

„Zabili ste ho, však?“ spýtal sa Zed. A keď vedľa Locka zastala Farooq-Laneová, zamrmlal: „Och, to si ty.“

Medzi Zedom a Farooq-Laneovou sa rozhostila spleť komplikovanej dôvernosti.

„Nemusí sa to skončiť takto,“ ozvala sa Farooq-Laneová. Striasalo ju. Nie od zimy či od strachu. Skôr akoby *videla ducha*. „Stačí, ak prestaneš snívať.“

Lock si odkašľal, akoby mu bolo jasné, že to nie je také jednoduché, no nepovedal nič.

Zed zaškútil na Farooq-Laneovú. „Naozaj?“ Sústredil sa výhradne na ňu, ostatných nevnímal. Aj ona venovala všetku pozornosť iba jemu. „To by ma zabilo tak či tak. Čakal by som od teba lepšiu prípravu, Carmen.“

Lock namieril revolver. Nevyslovil to nahlas, ale tento Zed mu pripadal ako mimoriadne nebezpečný sviniar, a to ešte nevzal do úvahy, čo napáchal. „Tvoja voľba.“

V tom istom čase už Ramsay poznášal kanistre s benzínom z kufru požičaného auta. Celý deň sa nevedel dočkať, kedy ich použije. *Benzín*, uškrnul sa, akoby to stačilo na kvalitný vtíp. Keď už nízky porast zapáchal sladkým karcinogénnym parfomom, Ramsay odkopol poslednú z nádob smerom k domčeku. On bol presne ten typ, čo by vrhol mačku.

„Musíme postrážiť cestu, kým nedohorí,“ prehodil Lock. „Dajme sa do toho, nech to máme z krku.“

Zed na nich hľadel bez záujmu. „Chápem prečo *ja*, chlapi, ale prečo Browne? Bol iba mačiatko. Čoho sa tak bojíte?“

„Ktosi sa blíži. Nieкто prichádza spôsobiť koniec sveta,“ prezradil Lock.

V tomto bzučiacom lesíku pôsobili dramatické frázy ako *koniec sveta* nielen vierohodne, ale pravdepodobne.

Zed skrivil pery do posledného úsmevu. „Že by ty?“

Lock ho zastrelil. Niekoľkokrát. Nebolo pochyb, že už prvá rana vykonala, čo mala, ale on pokračoval, až kým sa nezbavil toho mrazivého pocitu. Keď sa medzi stromami prestali ozývať výstrely, kdesi hlboko v húštine zadunelo čosi rovnako nezameniteľne ako mačka v kuchyni. Bolo to podstatne ťažšie. Všetci boli radi, že tento sen zaspal skôr, ako mali možnosť vidieť ho.

Len čo les stíchol, každý, kto zostal nažive, uprel pohľad na Carmen Farooq-Laneovú.

Oči mala pevne zažmúrené a tvár odvrátenú, akoby sama očakávala guľku. Pery sa jej chveli, ale nekričala. Pôsobila

mladšie. Zvyčajne sa prezentovala so značnou dávkou korporátnej sofistikovanosti – ľanové saká, pekné účesy –, takže sa jej ťažko hádal vek; človek videl iba úspešnú a sebavedomú profesionálku. Lenže tento okamih ju zbavil všetkej noblesy a ukázal ju ako dvadsať-aj-niečo-ročné žieňa, ktorým bola. Nebol to príjemný pocit, zrazu ste mali nutkavú potrebu zabaliť ju do deky a prinavrátiť jej dôstojnosť. Aspoňže nemohli pochybovať o jej oddanosti. Bola v tom zainteresovaná rovnako ako ktokoľvek z nich a dotiahla to až do konca.

Lock jej otcovsky položil ruku na plece. Hlbokým hlasom zamumlal: „Skurvené okolnosti.“

Ťažko povedať, či jej to poskytlo nejakú útechu.

Otočil sa k ostatným. „Dokončíme to a vypadnime odtiaľto.“

Ramsay škrtol zápalkou. Najskôr ňou zapálil cigaretu Nikolenkovej, potom sebe a až tesne predtým, než sa mu plameň zahryzol do končekov prstov, ju odhodil do benzínom nasiaknutej kroviny.

Les vzbĺkol.

Farooq-Laneová sa odvrátila.

Ramsay vyfúkol kúdel cigaretového dymu smerom k mŕtvemu telu Zeda a spýtal sa: „Zachránili sme svet?“

Lock si naľukal čas smrti Nathana Farooq-Lanea do mobilu. „Na podobné konštatovania je ešte priskoro.“

2

Ronan Lynch sa práve chystal skoncovať so svetom. So svojim svetom každopádne. S jedným končil a s druhým začínal. Na začiatku tohto výletu bol jeden a na jeho konci bude druhý Ronan Lynch.

„Vec sa má takto,“ ozval sa Declan. Klasika, ktorou začínal rozhovory. Ďalšie hity zahŕňali: *Sústredíme sa na to podstatné, Na uzatvorenie onoho obchodu treba* či *Aby sme vyčistili vzduch*. „Neprotestoval by som proti tomu, aby si šoféroval moje auto, ak by si udržal rýchlosť pod stoštyridsať.“

„A ja by som nenamietal viezť sa v tvojom aute, ak by si jazdil rýchlejšie ako *dedo*,“ odvrkol Ronan.

Vonku bolo krásne októbrovo; stromy vyparádené, obloha čistá, vzduch iskril vzrušením. Na parkovisku v Goodwille sa škriepila trojica bratov, ostatní prichádzajúci a odchádzajúci po nich pokukovali. Bolo priam do očí bijúce, akí sú nesúrodí: Ronan so zlovestnými kanadami a s namosúreným výrazom; Declan s dokonale skrotenými kučerami a úslužne sivým sakom; Matthew s neskutočne škaredými kockovanými nohavicami a veselou modrou páperovou bundou.

„Niektoré škvrny sa šíria rýchlejšie, ako ty jazdiš. Ak budeš riadiť ty, nedostaneme sa tam ani za štrnásť rokov. Sedemnášť. Štyridsať. Sto. Nakoniec si odšoféruješ auto na vlastný pohreb,“ hundral Ronan.

Od smrti rodičov to bol ich prvý spoločný výlet. Na ceste boli ešte len pätnásť minút, keď Declanovi niekto zavolaal a on to odmietol vybaviť v aute. Teraz budú meškať ešte viac pre hádku o sedadlo vodiča. Doteraz šoféroval Ronan, no názory,

či má toto privilégium získať znova, sa rozchádzali. Na parkovisku v Goodwille si zhrnuli fakty: Bolo to Declanovo auto, Ronanov výlet, Matthewove prázdniny. Declanovi prišiel list od poisťovne s ponukou zvýhodnenej zmluvy ako odmeny za bezchybnú históriu jazd. Ronan dostal list od štátu, v ktorom mu odporúčajú zmeniť vodičské návyky, inak príde o preukaz. Matthew sa o riadenie áut nezaujímal; vpravieval, že ak nemá dosť priateľov, ktorí ho odvezú, kam chce, žije svoj život zle. V každom prípade, vodičský neurobil už trikrát.

„Rozhodnutie je jednoznačne na mne, keďže je to moje auto,“ vyhlásil Declan.

Nedodal *a preto, lebo som najstarší*, hoci to zostalo visieť vo vzduchu. Pre tento argument zvädzali bratia epické slovné súboje. To, že tentoraz to zostalo nevy povedané, symbolizovalo významný posun v ich vzťahu.

„Ďakuj Bohu,“ utrúsil Ronan. „Nikto iný by ho nechcel.“

„Náhodou je veľmi bezpečné,“ zamrmlal Declan s pohľadom upretým na mobil. Minúty utekali, keď odpisoval na esemesku či email tým svojim pračudesným spôsobom, ťukajúc do klávesnice ľavým palcom a pravým ukazovákam.

Ronan kopol do jednej z pneumatík volva. Najradšej by už išiel. *Potreboval* vyraziť.

„Vystriedame sa každé dve hodiny,“ povedal Declan nakoniec typicky nemastno-neslano. „To znie fér, nie? Ty budeš šťastný, ja budem šťastný, všetci budú šťastní.“

Nebola to pravda. Jedine Matthew bol dokonale šťastný, lebo Matthew bol vždy dokonale šťastný. Tváril sa spokojne ako prasa v žite, keď sa všuchol na zadné sedadlo so slúchadlami v ušiach.

„Budem potrebovať niečo pod zub, kým sa táto kraksňa dostane tam, kam ide,“ zvolal veselo.

Declan strčil Ronanovi kľúče do ruky. „Ak ťa zastavia policajti, už nikdy ti nedovolím šoférovať moje auto.“